

ἀρχαιοτέρων ποιητῶν μέχρι τοῦ Ἀντ.πάτρου ἐπιγράμματα ἐντινι συλλογῇ, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε στέφανον ὁ Φιλόδημος, συμπολίτης τοῦ Μελεάγρου ὀλίγον τι μεταγενέστερος αὐτοῦ· ὁ Κριναγόρας καὶ ὁ Ἀπολλώνιος (ἐπὶ Αὐγούστου)· Φίλιππος ὁ Θεσσαλονικεὺς (ἐπὶ Τιβερίου), ὅστις ἐξέδωκεν ἐπηυξημένον τὸν τοῦ Μελεάγρου στέφανον· Λεωνίδα ὁ Ἀλεξανδρεὺς· Μεσομήδης ὁ Κρής, ποιητὴς ἑνὸς ὕμνου εἰς τὴν Νέμεσιν, καὶ ἄλλοι. Ἐὰν τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑνὸς Ἀρχίου ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ σωζόμενα 30 ἐπιγράμματα ἀνήκωσιν εἰς τὸν γνωστὸν Αὐλον Λικύνιον Ἀρχίαν, δὴ ὁ Κικέρων ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ἀπαγγελθέντι περιφῆμῳ λόγῳ ἐπαινεῖ ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον ποιητὴν, δὲν εἶνε ἐντελῶς βέβαιον.

Πρὸς τῇ ἐπιγραμματικῇ δὲ ἀναφαίνεται κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καὶ ἡ διδασκτικὴ ποίησις, καθ' ἣν διεκρίθησαν: Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος (140 π. Χ.), συγγραψας ἐν στίχοις ἰαμβικοῖς χρονικὰ ἤτοι σύντομον χρονολογικὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ 1184-144 π. Χ. καὶ πρὸς τούτοις γῆς περίοδον. Σκῦμνος ὁ Χίος (88) συγγραψας ὠσαύτως ἰαμβιστὶ περιήγησιν οἰκουμένης, τῆς ὁποίας διετηρήθη μέγα μέρος. Διονύσιος, ὁ περιήγητὴς (ἐκ Χάρακος τοῦ ἐν Λιβύᾳ), φιλοτεχνήσας καὶ οὗτος ἐν 1186 στίχοις περιήγησιν οἰκουμένης, ἥτις στερεῖται μὲν πάσης ποιητικῆς ἀξίας, εἶνε ὅμως ἀξιόλογος διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Τὸ σύγγραμμα δὲ τοῦτο ὑπεμνημάτισε μὲν ἔπειτα ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος Εὐστάθιος, παρέφρασαν δὲ ὁ Νικηφόρος Βλεμμίδης καὶ ἄλλοι. Ὁ Βάβριος (ἐπὶ Αὐγούστου) μετενεχῶν τοὺς αἰσῶπεύους μύθους εἰς χωλιάμβους, ἐξ ὧν προέκυψε (δι' ἐπαναφορᾶς εἰς τὸ πεζόν) ἡ νῦν συλλογὴ τῶν εἰρημένων μύθων.

2) Ἱστορία. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πολυβίου μέχρι τοῦ Αὐγούστου δὲν εἶνε γνωστὰ εἰμὴ μόνον τὰ ὀνόματα τινῶν ἱ-